

Gândurile unei insomnii neclare

Adina Speranta

într-o cameră mare este un scaun vechi
vântul pătrunde prin geamul spart
de scaunul acesta atârână o haină uzată
în buzunarele căreia timpul a încremenit
pe o hârtie
la fel de veche precum scaunul pe care
ți-ai uitat haina când ai plecat
la vânătoare de răspunsuri și din neatenție
te-ai împiedicat de un greiere adormit
sau de noaptea bolnavă
ori poate de firele de iarbă
ca niște semne de exclamare inutile
ale unor răspunsuri pe care
nu le vedeai dar erau suficient de acute
ca să se agațe de tine în noaptea
când luna a spart geamul
sau poate greierul
ori poate iarba în care ți-ai pierdut
pașii
urma
umbra
vocea
chipul
și am uitat cine erai
cine ai fost
iar vântul a trântit ușa în urma ta
iluzie
ipostază
poezie

adina v.

15.07.2019